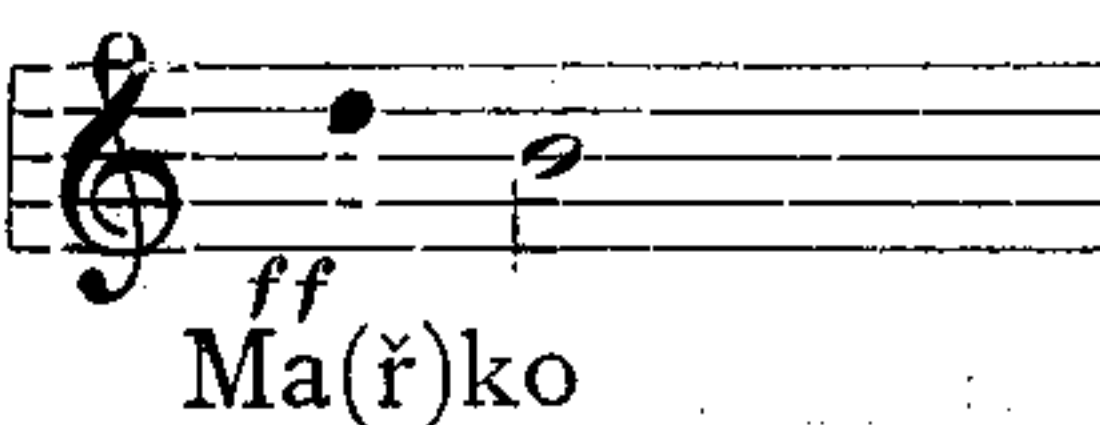
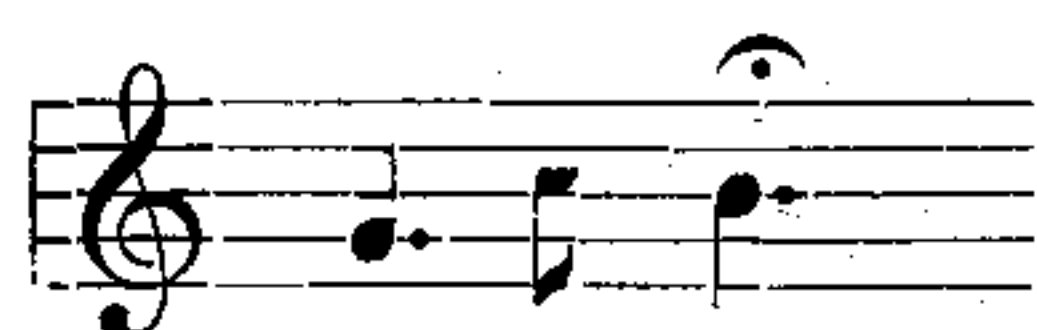

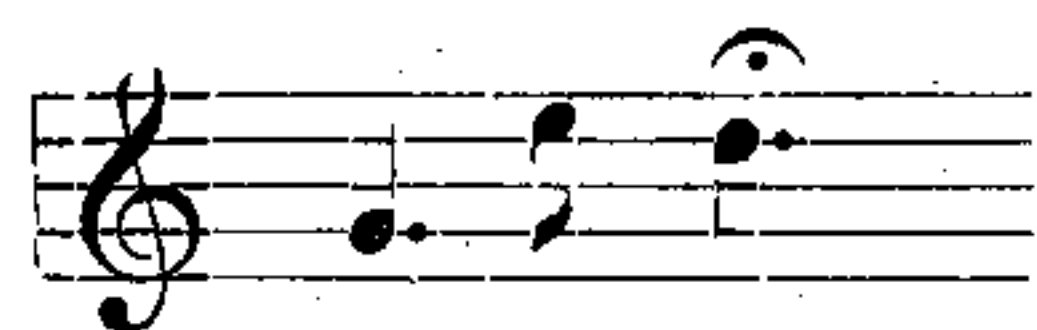
Děvče zdaleka, silně, ještě volá: Ma(ř)ko

Vozka křičí již na volky: sto-jíš!

S těmito nepodajnými rysy nápěvků mluvených vytýkáme následné lašské zpěvy a písně.

Tak na př. slova

 — de - ni - čka —

 sy - ne čku —

 — Ja - vor - ni - čka —

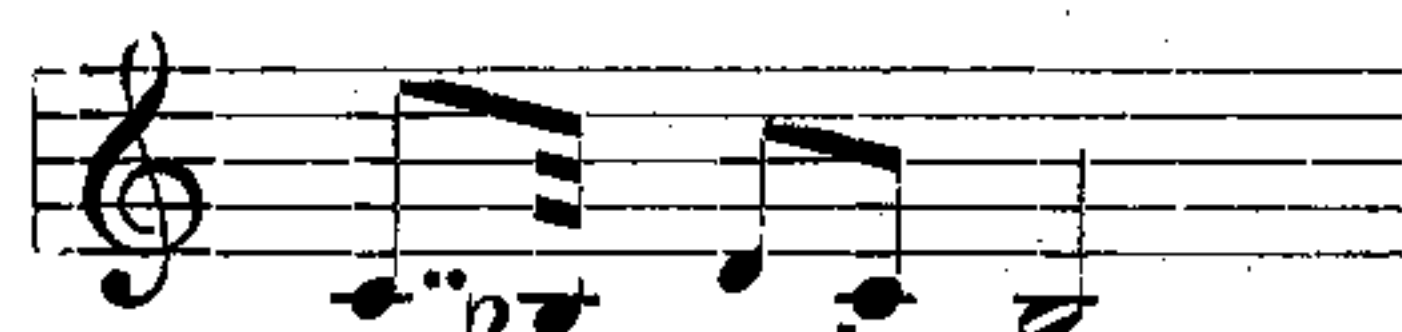
 ma mi - čka —

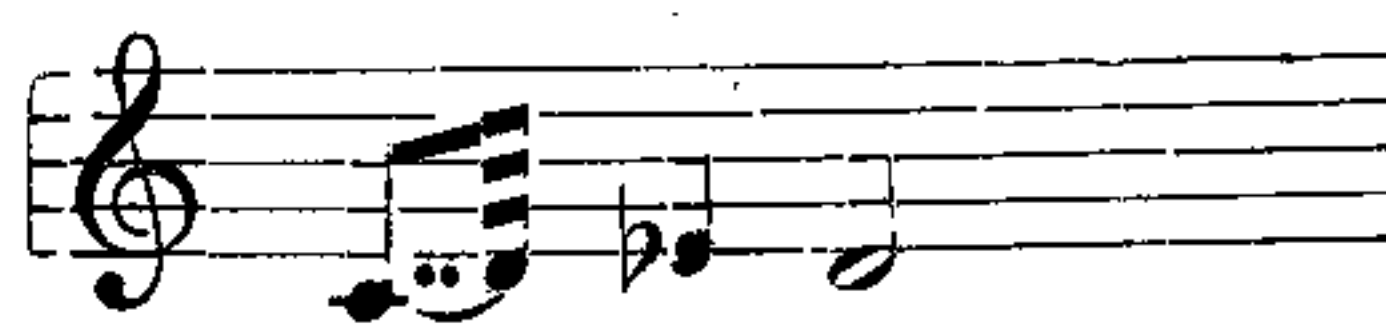
s význačným lašským nápěvkem jsou v písni »Vychází denička«.

»Žať z pobaby« bylo ještě nedávným zvykem i ve Sklenově (u Příbora).*

Při měsíčku svolávaly se ženské s kopce sklenovského k žatvě ovsa. Až i na třicet ženských se tak sešlo. Též se mlátilo »při těch pobaboch«. Zpěvem »Pojďte, pojdte«, neřikaly písní, svolávaly se ženy.

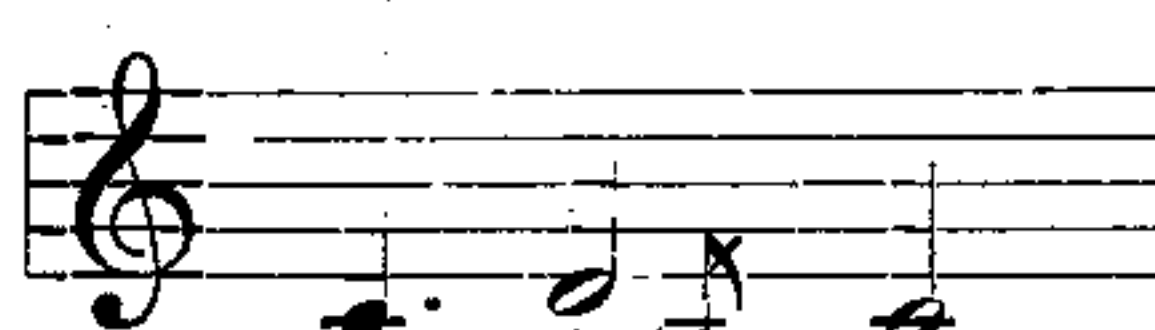
Nalézáme v něm tytéž vlny lašských nápěvků mluvy:

 děv - čát - ka —
chce - tě - li —

 o - vsat - ka —
se - žně - my —

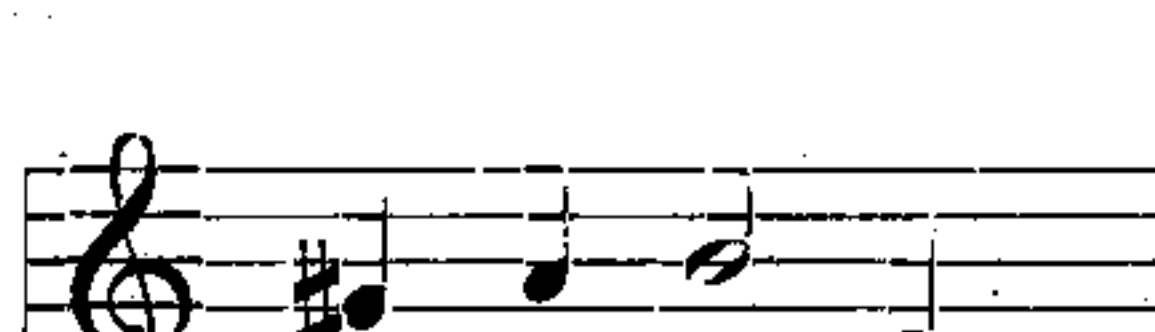
Podobně v písni z dobroty »Sklenovské pomezí«:

 po - me - zi —

 se - pia - li —

A v úryvku písně »Aj vy ženci« nalézáme:

 Co žně - tě

 ně - bu - dě - tě —

V písni »Na tyc fojtoých lukach« nalézáme:

* Ředitel panství Ukvalského, Wessely, když byl v r. 1876 zároveň starostou, zakázal »žať z pobaby«.